

der lichtende fakkel dragen, om die straks aan wie na haar komen over te reiken.

En nu wil ik een, voor onze vrouwen ietwat beschamende bekentenis doen. Maar ik wil erbij voegen, dat het feit toch begrijpelijk is. En wel deze: op de jaarvergadering bleek ook nu weer, dat onze vrouwen nog niet recht aan 't vereenigingsleven gewoon zijn. Dat iemand, wie 't eigenlijk niet eens aanging, vreeselijk boos werd omdat een ander lid een volkomen geoorloofde vraag stelde, komt, misschien, ook wel eens onder mannen voor. Maar dat er gestemd wordt over bestuursleden, terwijl nauwelijks de helft van de leden precies weet, wie de tegen-candidaten zijn; dat er, staande de vergadering, candidaten van een afdeeling afvallen, waarover dat afdeulingsbestuur zich natuurlijk niet met haar leden heeft verstaan, terwijl er nog andere candidaten bijgeplaatst worden, hoewel daartoe in 't orgaan van den bond een datum was gesteld, dat was toch wel een beetje erg „vrouwelijk”. Een uitslag van de stemming werd dan ook maar niet bekend gemaakt. En nu zou ik deze onze schande, die door onze onervarenheid wel te verontschuldigen is, niet aan de lezeressen van ons blad vertellen, wanneer ik niet wist, dat er onder onze jonge meisjes een krachtig vereenigingsleven opbloeit. Zij, als jongeren, kunnen zich nog gemakkelijker in de, voor de vrouw nieuwe, levensomstandigheden inwerken als wij, ouderen. En daarom wilde ik heur dezen raad geven: veronachtzaam ook de technische zijde van uw vereenigingsleven niet; laat de leiding correct, niet dwingend, maar ook niet slap zijn. Zoolang alles op rolletjes loopt is een verzuim in den vorm niet zoo erg en wordt het gemakkelijk vergeven, maar wanneer er meeningsverschillen komen, veroorzaken juist de technische fouten soms groote ontevredenheid. Met deze mijn „indruk” kunnen dus juist de lezeressen van M. L. winst doen. —

Zal ik nog iets zeggen over de referaten? De acoustiek van de zaal was blijkbaar slecht: Mej. Barger was moeilijk te verstaan, maar haar rede wordt opgenomen in „De Christenvrouw”.

Zelfs om oud-Minister Bijleveld te volgen moest men zich inspannen. Van *zijn* rede was mijn indruk, dat zelfs de presidente 't niet in alles met hem eens was.

En nu hoop ik dat men deze mijn „indrucken” zal willen beschouwen in 't juiste licht, n.l. in dat van opbouwende critiek. De N. Chr. V. B. telt nu ruim 1600 leden; er moeten er veel meer komen, doch dit kan alleen, wanneer ook onder onze jongeren belangstelling gewekt wordt en wanneer men van eigen fouten leeren wil. Het „oude” vrouwenleven was in veel opzichten gemakkelijker, maar dat mag

er ons niet toe brengen ons aan 't nieuwe te onttrekken.

J. M. W.—W.

UW WIL GESCHIEDE.

Als 't leed maar verre is
Kan ik wel stille zijn,
En zeggen: „Vader-mijn
Doe wat Uw wille is —
Zend angst of droefenis
Of leed — of pijn.”

Maar als 't gekomen is
Zeg ik dat al niet meer,
Als mij mijn liefde en eer,
Mijn vreugd ontnomen is,
Klaag ik vol droefenis:
„Ach, waartoe, Heer?”

META G.

TOEKOMSTPLANNEN

(Bij de plaat)

't Is een gewichtig werk, dat plannen maken!
Gewichtig en ernstig.

Maar bij al dat gewicht en bij al dien ernst lichten hun oogen van niet in te houden vreugde en is er tusschen hen beiden een sfeer van sterk geluk.

Want dat, wat in haar geleefd heeft van het oogenblik af dat het kind in haar sterven ging en de vrouw begon te ontwaken, dat zal nu, en misschien heel spoedig, in vervulling gaan.

En waarvan hij gedroomd heeft, de rust van een thuis, die zijn jonge levenskracht rijpen zal, ook dat is al dichtbij gekomen en staat aanstonds aan te vangen.

Zie, het zal een huisje zijn, ergens, en daarin zul-